

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

(Ἐκδιδόμενη κατὰ Παρασκευὴν.)

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Διατρίβων ὁ στίχος λεπτά 25
Ἐιδιοποιήσεις καὶ ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπὴν.

Ὁ Συντάκτης

ΚΩΝΣΤ. Κ. ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ Ἀρχ. Ν 44.
Πληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν

ΔΙΑΦΟΡΑ

—(—

Ἡ ἐπιδημία τῆς εὐλογίας ἐξακολουθεῖ μασιζοῦσα τὴν πόλιν ἡμῶν χωρὶς νὰ δεικνύη σημεῖα ὑφέσεως. Τὰ κατ' αὐτῆς λαμβανόμενα μέτρα δὲν θεωροῦνται ὑπὸ τῶν εἰδημόνων ἐπαρκῆ, οὐδ' ἡ κατ' αὐτῆς δημοτικὴ ἐνέργεια λογιζέται ἀνάλαγος πρὸς τὴν ἐπίτασιν καὶ τὴν ἐπιμονὴν τῆς. Διὰ τῶν διορισθέντων ἰατρῶν διενεργεῖται μὲν ἡ ἀπολύμανσις τῶν προσβαλλομένων οἰκῶν, ἀλλὰ πάντοτε ἀτελέστατα διατηρεῖται ὁ ἀποκλεισμός τῶν μεμολυσμένων τόπων ἢ ἀνθρώπων, παραμελεῖται δὲ ὁ δαμαλισμός καὶ ἀναδαμαλισμός τῶν κατοίκων καὶ ἐλάχιστα ἐνεργοῦνται, τὰ ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ καὶ πραγματικοῦ καθαρισμοῦ τῆς πόλεως μέτρα.

Ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου παρατηροῦμεν ὅτι ἡ καθαριότης τῆς πόλεως γίνεται κατ' ἐπιφανισμόνον, διότι μόνον αἱ κεντρικαὶ συνοικίαι καθαρίζονται καὶ αὗται οὐχὶ ἐν πληρότητι, αἱ δὲ ἀπόικητροὶ γέμουσιν ἀκαθαρσίας καὶ περικλείουσιν ἀκόμη ἐστίας μολυσματικῆς ὀλεθρίας. Ὅλα ταῦτα δὲν εἶναι ἀνεξήγητα, ἀφοῦ παρ' ἡμῖν δὲν ὑπάρχει νοῦς διευθύνων, οὐδὲ διοικήσις πονοῦσα, ἐξ ὧν δὲν θέλομεν νὰ προσπορισθῶμεν κομματικὸν ὄφελος καὶ τὰ πάντα κινουμένη παρ' ἡμῖν κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ ἀλογοῦστου πείσματος καὶ τῶν πολιτικῶν μικροραδιοργαίων. Αὐτὰ ὅλα εἶναι γνωστά ἐνταῦθα τοῖς πᾶσι, ἅπαντες δὲ ὑφιστάμεθα τὰς συνεπειὰς τῶν. ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνωμεν ἡμεῖς καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα στερεοτύπως ἀλλ' ἀνωφελῶς. Ἡ θέσις τῆς πόλεως εἶναι κρίσιμος, ἀλλ' ὀλίγιστοι ἐξ ἡμῶν ἀντιλαμβάνονται τοῦ μεγέθους τοῦ κινδύνου ὑφ' ὃν διατελούμεν ἂν ἀντιλαμβανόντο αὐτοῦ πλείοτεροι, ἢ θέσις ἡμῶν ἠθέλεν εἶσθαι ἄλλη: ἀλλ' ἡμεῖς μεταξὺ τῶν ἄλλων κακῶν μας, ἔχομεν καὶ τὴν χριστιανικὴν ἀρετὴν τῆς ὑπομονῆς καὶ ἀνοχῆς μέχρι τῶν ὁρίων τῆς ἡλιθιότητος.

Δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἱερεῖς ἀρνοῦνται νὰ συνοδεύσωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ προπέμψωσιν εἰς τὸν τάφον τοῦ ἐξ εὐλογίας θνήσκοντος, ὡς ἀνακριθῶς ἐγράφη. Οἱ ἱερεῖς μας εἰσὶν ἀνώτεροι τοιαύτης μορφῆς, καλούμενοι δὲ εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων προσέρχονται προθύμως, μ' ὄλον ὅτι οἱ πλείοτεροι αὐτῶν εἰσὶν οἰκογενειάρχαι καὶ ἀναστρέφονται καθ' ἑκάστην, χάριν αὐτῶν τούτων τῶν καθηκόντων τῶν, πρὸς ἄλλας οἰκογενείας κτλ. Τουναντίον ἐγένετο ἡμῖν ἡ ἀνακοίνωσις ὅτι ἀκριθῶς τοῦθ' ὅπερ πράττουσιν οἱ ἡμέτεροι ἱερεῖς κατὰ καθήκον, ἀποβαίνει λίαν συντελεστικὸν εἰς τὴν μετάδοσιν τῆς νόσου τοῦ νὰ προσέρχωνται δηλονότι οἱ αὐτοὶ ἱερεῖς, εἴτε πρὸς μετὰληψιν εἴτε πρὸς ἐξομολόγησιν εἰς πάσχοντας ἐξ εὐλογίας, εἴτε νὰ ἐνταριάξωσι τοὺς ἐξ αὐτῆς ἀποθνήσκοντας, κατόπιν δὲ νὰ μεταβαίνωσι καλούμενοι εἰς ὑγιαίνοντας οἴκους, πρὸς τέλει γάμων, βεπτίσεως κτλ. εἶναι ὀλέθριον. Διὰ τοῦτο ὑπεδείχθη ἡμῖν νὰ συστήσωμεν ὅτι καλὸν εἴδεν εἶσθαι νὰ διορισθῶσι διὰ τὴν ἐν γένει ὑπηρεσίαν τῶν εὐλογιόντων δύο ἢ τρεῖς ἱερεῖς, ἀπέχοντες πάσης πρὸς ἄλλους συγκοινωνίας καὶ ἐξ

ἐκείνων οἵτινες εἴτε ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας τῶν, εἴτε διότι ὑπέστησαν ἄλλοτε τὴν νόσον, ἀκινδύνως δύνανται ν' ἀναστρέφονται πρὸς τοὺς πάσχοντας. Μανθάνομεν προσέτι ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ ἱερεῖς ἡμῶν καὶ διὰ ν' ἀπορεύωσι τὰς παρεξηγήσεις καὶ ἵνα μὴ ὑποβλέπωνται ὑπὸ τῶν οἰκογενειῶν καὶ διὰ νὰ μὴ γένωνται ἀκουσίως τῶν αἰτίων δυστυχημάτων, προσφέρονται νὰ πληρώσωσιν ἐξ ἰδίων τοὺς συναδέλφους τῶν ἐκείνων οἵτινες ἠθέλον ἀναλάβει τὴν θρησκευτικὴν ὑπηρεσίαν τῶν εὐλογιόντων ἀποκλειστικῶς. Ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ συνενοουμένη μὲ τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν δύναται νὰ κανονίσῃ τὸ ἀντικείμενον τούτο καὶ νὰ θέσῃ ἐκ ποδῶν αἰν τῶν πολλῶν ἀμφιβολιῶν αἰτινὲς πιέζουσι κατ' αὐτὰς τὴν κοινὴν σενειδήσιν.

— Μετὰ πολλῆς λύπης ἀναγγέλλομεν τὸν ἐν Μεσολογίῳ ἐπισυμβάντα θάνατον τοῦ ἱεροκέρυκος Ἀνθίμου Ἀναγνωστοποδίου, μετ' ἵσης δὲ λύπης θὰ μάθωσιν αὐτὸν οἱ ἡμέτεροι συμπολίται, οἵτινες διατηροῦσι μνήμην τῆς γλυκείας καὶ σεβασμίας φυσιονομίας τοῦ καλλίστου ἱερομονάχου καὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἡπίου καὶ συμπαθεστάτου χαρακτήρος του. Ὁ μακαρὶτῆς Ἀνθίμος νέος ἐτι διήκουσε τὰ μαθήματα τοῦ ἐνταῦθα γυμνασίου καὶ διετέλεσε ἱεροδίακονος τοῦ ναοῦ ἀγίου Ἀνδρέου, κατόπιν ἦλθεν ἐνταῦθα ὡς ἱεροκέρυξ, κατ' ἀμφοτέρας δὲ τὰς περιστάσεις τούτας διὰ τῆς σεμνότητος τοῦ ἦθους αὐτοῦ τῆς ἀγαθότητος του, τῆς διδασκαλίας του καὶ τοῦ ἀμέμπτου βίου του, ἐκτίμησιν τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην πολλῶν οἵτινες θὰ θλιθῶσιν ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ. Ἦτο τελειόφαιτος τῆς Θεολογικῆς σχολῆς, μοναστῆς δὲ τῆς μονῆς Ταξιαρχῶν, καὶ περιήλθε πολλὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος κηρύττων ἐπισκευῶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, εἰς ὃν παρέδωκε τὸ πνεῦμα τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐν Μεσολογίῳ, ὅπου τὴν ἐπομένην ἐκδηθεῖν προσηκόντως.

— Τινὲς τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν μεταβάντες τὸ παρελθὸν Σάββατον εἰς Ἀθήνας ἵνα παρασταθῶσιν εἰς τὰς διαλαληθείσας ἐορτὰς τῶν ἀπόκρυφως ἐπίστρεψαν ἀπογοητευμένοι καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην γίνεται πολλὰς θόρυβος διὰ τίποτε. Ἄλλοι ἐτοιμαζόμενοι ν' ἀπέλθωσι σήμερον ἢ αὔριον εἰς Ἀθήνας, πρὸς τὸν ἴδιον σκοπὸν κερτήθησαν τῆς ἀποφάσεως τῶν τρυφῆς μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ πάθωσι τὸ πάθημα τῶν πρώτων.

— Ὁ Μάρτιος μὲν ἦλθεν παρ' ἡμῖν ὄλος χειμερινός, μὲ βροχὰς, νυκτερινὰ ψύχη καὶ χαλάζια. Λίαν πρωτὴ τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἔπασεν ἐνταῦθα πυκνὴ καὶ ὀρηκτικὴ χαλάζια ἐκτάκτου μεγέθους κατέκλυψε διὰ παχέως στρώματος τὴν πόλιν, τοὺς περίεξ αὐτῆς λόφους καὶ τοὺς ἀγρούς, παρέμεινε δὲ χωρὶς νὰ τακῆ ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Τὸ μέγεθος τῆς χαλάζης ταύτης ἦτο ὡς εἰ λεπτοκαρίου, ἠθέλε δ' ἐπενέγκει μεγάλας καταστροφὰς εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐπερχομένη ὀλίγας ἡμέρας θραδύτερον ὅπταν τὰ κλίματα τῶν σταφιδαμπέλων καὶ ἀμπέλων θὰ ἦσαν εὐπαθέστερα. Οὐχ' ἦτον καὶ ἤδη ἐπροξένησε φθορὰς εἰς τὰ κερποφόρα δένδρα καὶ εἰς τὰ προϊόντα τῶν λαχανοκήτων.

— Τὴν ἐσπέρην τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ὁ

ἀστυνόμος κ. Γ. Ἀγγελόπουλος θέλων ν' ἀπαγάγῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν τρεῖς διασκεδάζοντας κατὰ τὴν θέσιν Μερκάτο καὶ πυροβολοῦντας, εὔρε παρ' αὐτοῖς ἐνοπλον ἀντίστασιν ἐξ ἧς ἐκινδύνεσε καὶ ἡ ζωὴ του. Τῇ συνδρομῇ πολιτῶν τινῶν κατώρθωσε τὴν συλληψίν των, κατήγγειλε δ' αὐτοὺς ἐπὶ ἀπιστάσει, ἀλλ' ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ ἀπέλυσε αὐτοὺς μὴ εὐρίσκουσα τὰ στοιχεῖα ἐγκλήματος συνεπαγομένου προφυλάκισιν. Οἱ περὶ τὴν ἀστυνομίαν παραπονοῦνται κατὰ τῆς δικαστικῆς ταύτης ἐπιεικειᾶς, ἥτις ἐκθέτει τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα εἰς τὸ θράσος τῶν παρ' ἡμῖν ταραξιῶν καὶ ἀποθαρρύνει αὐτὰ κατὰ τὴν ἐπιτέλειαν τῶν καθηκόντων των. Ἴτως νὰ ἔχη δίκαιον ἡ ἀστυνομία εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, ἀλλὰ διὰ ν' ἀποκτήσῃ ὕλην αὐτῆς τὴν ἀξιοπιστίαν ἐνώπιον τῆς κοινῆς καὶ ἐνώπιον τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς καὶ διὰ νὰ μὴ υποβλέπεται πᾶσα αὐτῆς ἐνέργεια ὡς βιαία καὶ ἐγκληματικὴ, ἀκούεται δὲ ὡς σύστημα ἐντιμον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀρχῶν, ὀρεῖται διὰ πολιτείας συνστῆς καὶ νομίμου, ν' ἀποσιεῖται ἀπ' αὐτῆς πολλὰς ἀμαρτίας τοῦ παρελθόντος, δι' ἐκλογῆς δὲ κατωτέρων ὀργάνων χρηστῶν παύση νὰ θεωρῆται ὡς σύστημα πολέμιον εἰς τὴν ἐνομον τάξιν καὶ δι' ἐνεργείας τέλος ἀπατριάστου, ἐμπνεύσει πλείοτεραν πίστην παρ' ὅσην ἐμπνεεῖ ἤδη.

— Τὴν νύκτα τῆς προχθὲς τετάρτης κατὰ τὴν ἐνταῦθα πλατείαν τῆς «Βασιλίσσης» ὁ Χρ. Σταθόπουλος ἢ Σαμαρὰς ἐξεκένωσε τὸ πλῆρες πυρίτυδος καὶ σφαιριδίων πιστόλιόν του ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεαροῦ τυπογράφου Ἀριστομένους Χαϊκάλη καὶ ἐτραυματίσεν αὐτὸν καιρίως. Ἡ ζωὴ τοῦ τραυματισθέντος διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον, ὁ δὲ τραυματίας συνελλήθη ἅμα τῇ πράξει του ὑπὸ τῶν παρατυχόντων πολιτῶν. Οὐδεμία αἰτία τοῦ τραυματισμοῦ τούτου ἀναφέρεται, μήτε προηγουμένη ἔχθρα, μήτε στιγμιαία ἔρις: φαίνεται ὅτι αἰτίαν εἶχε τὰς ἀπόκρυφαι αἰτινὲς δὲν ἔπρεπε νὰ διέλθωσιν προ ἡμῖν ἀναιμάκτως.

— Ἀνεκινώθη ἡμῖν εἰς ἀπάντασιν τῶν ὄσων ἐγράψαμεν εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον περὶ τοῦ ἀτόπου τῆς ὑπάρξεως τοῦ αὐτοῦ ἱατροῦ καὶ εἰς τὸ δημοτικὸν βρεφοκομεῖον καὶ εἰς τὸ ἐνταῦθα νοσοκομεῖον τῶν εὐλογιόντων ὅτι εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ὁ αὐτὸς ἱατρός διατελεῖ διορισμένος εἰς ἀμφοτέρας τ' ἀνωτέρω καταστήματα, ἀλλ' ἀπ' ἧς οὗτος ἀνέλαβε τὴν ἐπίσκεψιν τῶν εὐλογιόντων, ἔπαυσε ἐπισκεπτόμενος τὰ ἑσπέρην τοῦ βρεφοκομεῖου, ἀναπληροῖ δὲ αὐτὸν ἐν τούτῳ ἐν τῶν μελῶν τοῦ Ἀδελφάτου τυγχάνον ἱατρός.

— Τὸ Ἀδελφάτον τοῦ Δημοτ. βρεφοκομεῖου ἔλαβε παρὰ τοῦ κ. Ι. Βετοπούλου ἐμπόρου ὄρ. τριάκοντα ποσοστὸν ἐξ εἰσπράξεως λαχείου τινος ὁπερ εἶχε προωρίσει διὰ τὸ φιλανθρωπικὸν ἐκεῖνο κατὰστημα.

— Σήμερον τὸ ἐσπέραι ἐν τῷ ἐνταῦθα δημοτικῷ Θεάτρῳ ἀπὸ πολλῶν ὁ γνωστός τεχνολογὸς κ. Μελίδης θὰ δώσῃ μονοδικὴν παράστασιν εἰς τὴν πολλοὶ θὰ προσέλθωσιν ἵνα κρίνωσι κατὰ πόσον ἡ ἐπιτηδεύσις τοῦ Ἑλλήνος τούτου καλλιτέχου, εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν φήμην του. Τὸ πρόγραμμα του εἶναι πλούσιον εἰς εὐφροσύνας καὶ

γνῶντα δι' ὧν πιστεύεται ὅτι ἡ καταπλήξη τὸ φιλοθεάμον κοινόν.

— Ἰππὸντες εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ συμπολίτου ἡμῶν κ. Γεωρ. Δ. Χατζοπούλου, σπουδαστοῦ τῆς ζωγραφικῆς ἐν Μονάχῳ καὶ ὑποτρόφου τοῦ ἡμετέρου Δήμου, ἐπισκέφθημεν, μετ' εἰδήμονος ἀνδρὸς τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἐθεσιν τῶν ἔργων αὐτοῦ ἧτις δύνανται νὰ ἐπικληθῆ, ἢ μαθητικὴ πινακοθήκη του. Μὴ ἔχοντες ἀξιώσεις τεχνικῆς κρισεῖς, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκφέρωμεν τεχνικὴν κρίσιν ἐπὶ τῶν ἐκτεθειμένων ἔργων ἅτινα εἰσὶ ποικίλα κατὰ τὴν σύλληψιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν· οὐχ' ἤττον καὶ οἰαζέσθαι τῆς τέχνης, ἐν τοῖς πίναξι τοῦ συμπολίτου ἡμῶν τούτου δύνανται νὰ διδώσι φύσιν δεξιὰν καὶ ἐπιμελῆ καὶ εὐσυνείδητον σπουδῆν· νὰ διδώσι δ' ἀκόμη ὅτι μέγα ἀδικον προσγενήσεται εἰς τὴν ἰδιοφυίαν τοῦ νεοῦ καλλιτέχνου ἐὰν ἀνακοπῆ εἰς τὸ μέσον τῆς μορφώσεώς του, διὰ τὴν ἔλλειψιν πόρων ἐπαρκῶν. Τὸ ἐφ' ἡμῖν τὴν γνώμην ταύτην ἐφορμώσαμεν ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῆς πινακοθήκης του, προτρέπομεν δὲ πάντα δυνάμενον νὰ κρίνῃ πληρέστερον ἡμῶν παρόμοια πράγματα νὰ ἐπισκευθῆ τὴν ἐκθεσιν ταύτην καὶ νὰ εἴπῃ ἂν ὁ ἡμέτερος Δῆμος εἰς μάτην ἐδαπάνησε ὅσα ἐδαπάνησε μέχρι τοῦδ' ὑπὲρ τῆς ὑπατροφείας τοῦ κ. Χατζοπούλου καὶ ἂν ὁ σπάταλος ἡμῶν Δῆμος ἐν τούτῳ δέον νὰ δευθῆ φειδωλῶς, μέχρι καταπίψεως μιᾶς καλλιτεχνικῆς φύσεως.

— Ὁ ἱεροκῆρξ κ. Ἡλίας Βλαχοπούλος ἔμειλλε τὴν προσεχῆ Κυριακὴν εἰς τὸν ναὸν τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ».

Ἐπισφοραὶ ὑπὲρ τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς

Ἐἶναι γνωστὴ ἡ σύστασις ἐνταῦθα καὶ ὑπαρξίς «Ἀδελφότητος Κυριῶν» ἧτις ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Σεπτῆς ἡμῶν Ἀνάσσης ἀνέλαβε τὸ φιλόφρονος τῆς ἀνακούφισις τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατούμενων ἔργον. Ἡ Ἀδελφότης αὕτη πολλὰ ἐπιτέλεσε μέχρι τοῦδε πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ προορισμοῦ τῆς καὶ ἐθετο τὰς θύσεις λολογισμένης ἐργασίας, σκοπούσης οὐ μόνον τὴν ἀνακούφισιν τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ὄντων ἐκ τῶν ἑλικῶν πόνων καὶ στερήσεων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν ἀναγέννησιν, διὰ τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας καὶ παρηγορίας. Ἐν δέοντι γράφω θέλωμεν ποιῆσαι γνωστὰς τὰς σχετικὰς ἐνεργείας τῆς ἀδελφότητος καὶ τ' ἀποτελέσματα αὐτῆς, σήμερον κατὰ παράκλησιν τῆς ἰδίας Ἀδελφότητος δημοσιεύομεν κατὰ λόγον τῶν συνεισενεγκόντων ἐκ τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν εἰς εὐδωσίαν τοῦ θεαρέστου ἔργου, καὶ διερμηνεύομεν πρὸς αὐτοὺς τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῶν ἀξιοτίμων μελῶν τῆς Ἀδελφότητος:

- Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν δρ. 100, Κυριακοῦλα Κανακάρη 50, Νίνα Βούδ. 50, Καλλιόπη Γκορῆν 550, Ἐλένη Λάππα 550, Ἐλένη Πατρινοῦ 50, Ἐλένη Φραγκοπούλου 100, Ἀσπασία Μαζιμου 50, Κατίνα Πετμεζᾶ 50, Εὐαγγελὴ Μακρυγιάννη 50, Καλλιρρόη Χαϊρέτη 50, Ἀναστασία Χαραλάμπη 50, Καλλιόπη Πράτσια 50, Ἐλένη Ἀνασταίου 50, Μαρίνα Λάγκουρα 50, Αἰκατερίνη Λιάλιου 50, Δημητροῦλα Πετραλιά 35, Ἀγνή Ἀμβουργερ 50, Αἰκατερίνη Γεωργακοπούλου 500, Βιρήνη Ἀγαπητοῦ 50, Ἀγγλικὴ Βικηλοία διὰ τοῦ ἱερέως 171, Ἐλένη Βενετζανοπούλου 100, Στάμος καὶ Σά 100, Μπρίκελ 100, Γίσι Τριάντη 100, Μ. Κ. Σωτηριάδης 100, Γ. Σωτηριάδης 100, Πινδ. Ἀντωνόπουλος 100, Ἀνδρ. Τζίνης 75, Ἀδελφοὶ Κρεμίδη 75, Ἀνδρ. Πονήρης 65, Ἐπιτ. Πετραλιάς καὶ Σα 50, Αἰκατ. Πετζάλη 50, Θωμάς Κλάους 50, Γεώργιος Κλάους 50, Ἀναστός Παππαγιάννης 50, Σταμπάδος καὶ υἱὸς 50, Σοφ. Ἀντωνόπουλος 50, Ἀχ. Γεωκοστόπουλος 50, Σ. καὶ

- Γ. Τζίνης 50, Μ. Θεοχάρη 50, Κ. Γκολφινόπουλος 50, Δ. Κ. Παναγιώτης 50, W. Jehnveiger 50, Θ. Μαλιέζος 35, Β. Καράμπελας 30, ἀνώνομος (διὰ τῆς κ. Κανακάρη) 25, Βασίλ. Νικολάου 25, Ἱ. Μυριαγγός 25, Δ. Ρεδιάδης τελώνης 25, Α. Μαργαρίτης 25, Μ. Μαρθία 25, Σωσ. Γερούση (ἐτησία συνδρομὴ) 25, Π. Θεοχάρη 25, Π. Κ. Βασιλάς 25, Μεταξᾶς 25, Διον. Στρούζας 25, Ἐλένη Γεωργακοπούλου 25, Γεωρ. Γούνας 25, Σπύρ. Τζέτζος 25, Ἀδελφοὶ Παππαϊωάννου (ἐτησία συνδρομὴ) 25, Σ. Σπυράκος καὶ Σα 25, Θ. Παππαλουκάς 25, Α. Περιβολασοπούλου 25, Ἀγγελῆς Ρούφος (ἐτησία συνδρομὴ) 25, Π. Χουδᾶ 25, Κυρανίτς Ν. Τζιπῆρα 25, Ἱ. Μανιάκης 25, Bagdadican 25, Π. Ἀναστασόπουλος 25, Χ. Ἀκρατόπουλος 25, Ν. Βουρλούμης 25, Ἰωάννης Κακκογιάννης (ἐτησία συνδρομὴ) 20, Κωνστ. Κακκογιάννης 20, Α. Παππαδόπουλος 20, Μαρία Θεοφίλου 20, Ἀδελφοὶ Ζηλήμονος 20, Ν. Σαγιάς 20, Ἀθ. Ἀθανασόπουλος 20, Ταρσῆ Δεβέντη 20, ἀνώνομος 20, Γεώρ. Παππαγεωργίου 15, Θ. Βασιλάς 15, Α. Δημητροπούλου 15, Ἀνδρ. Πάσχας 15, Ἱ. Μανιάκης 15, Θ. Βασιλάς 12, Κ. Ραυτόπουλος 15, Κατίνα Μάρκου 15, ἀδελφοὶ Σταμάτη 10, Π. Ἀργυροπούλου 10, Καραβᾶς 10, Α. Βασιλόπουλος 10, Γ. Σακελλαρόπουλος 10, ἀνώνομος (διὰ τῆς Κας Ἀμβουργερ) 10, Σπυράκος καὶ Ἐξάρχος 10, δυσανάγνωστον 10, Ἱ. Βέρριος 10, Α. Γαῖτας 10, Κ. Ἀναστασόπουλος 10, Ν. Ἀσημακόπουλος 10, Β. Δάσκαλος 10, Χ. Κρητικὸς 10, Α. Βασιλειάδης 10, Βαρδούκας 10, ἀνώνομος 10, Οδ. Μπαρμπάρεσσος 10, Θ. Γιαννόπουλος 10, Ἰωαννίδης καὶ Σα 10, Β. Ρήγας 10, Ἀντ. Γαλανόπουλος 10, Κανελλόπουλος 10, Χ. Κλοντηρόπουλος 10, Εὐαθλία Σωτηροπούλου 10, ἀνώνομος 10, Θ. Γεωργίου 10, Π. Μπομποτιῆς 10, Α. Σταύρου 10, Εὐαγ. Σιάνος 10, Β. Σιάνος 10, Σ. Κούρης 9, Κ. Παῖτης 7, Δ. Π. Χαραλάμπης 7, Ἀνδρ. Φραγκοπούλου 6, Γαζετόπουλος 6, Γ. Πόλος 5, Χρ. Κουμανιώτης 5, Γεώρ. Ἀνδρικόπουλος 5, Π. Κωνσταντινίδης 5, Διον. Κακκογιαννόπουλος 5, Δημ. Τάσος 5, Γεωρ. Στανέας 5, δυσανάγνωστον 5, Ἀνδ. Καρκαμπίνης 5, L. JOHNSON 5, Β. Βιτάλης 5, Θ. Θεοφιλίδης 5, Π. Μαριώτης καὶ Σα 5, Γ. Π. Θεοδωρόπουλος 5, Α. Πολυδωρόπουλος 5, Π. Ἀντωνίος 5, Π. Πετρόπουλος 5, Κ. Τούντας 5, Ἱ. Βιτόπουλος 5, Α. Παππαδημητρόπουλος 5, Βασ. Σταυροπούλου 5, Τζουκαλάς 5, Ἱ. Σουβαλιώτης 5, Α. Κουτζονικόλας 5, Π. Γουναρόπουλος 5, Β. Φασουλᾶς 5, Σ. Σωτηρακόπουλος 5, Α. Γεωργαράκης 5, Στάφείας 5, Κ. Χρηστόπουλος 5, Ν. Καρύλλος 5, Α. Κουτζικόπουλος 5, Στεφανόπουλος 5, Ἀθ. Σωτηριάδης 5, Π. Παπαδάλλης 5, Π. Αγγυρόρης 5, Βύστ. Φρεντινός 5, Ἀν. Γιαννολόπουλος 5, Π. Κορδικᾶς 5, Α. Συριοπούλου 5, Β. Δογαντζῆς 5, Ἱ. Μάντζας 4, Διον. Μαρκέτος 4, Α. Βλασσαρίδης 4, Σπυρ. Εὐαγγελίου 4, Α. Σακελλαρίου 4, Π. Χρυσανθάκης 4, Χ. Φρεντινός 4, Καλλιωντζῆς καὶ Λόντος 4, Γ. Ἰωαννίδης 4, Π. Ἰωαννίδης 4, Γιαππατᾶς καὶ Καρύδης 4, Β. Παππαδόπουλος 4, Μ. Στεφάνοπουλος 4, Κ. Σπυράκος 4, Σ. Σταυροπούλου 3, Κ. Μπαλάσης 3, Χ. Κανελλόπουλος 2, ἀνώνομος 2, Σκαρλάτος 2, Χ. Πρινάρης 2, ἀνώνομος 2, Γ. Δανικόπουλος 3, Κ. Γκίνος 2, ἀδελφ. Ἀντωνόπουλοι 2, Χρηστοδούλου καὶ Σα 2, Π. Σταύρου 2, Π. Βενετζανόπουλος (ἓνα μανδύαν), Σοφ. Γιαννόπουλος 2, Ἰωάν. Κωνσταντόπουλος 2, Λαγουμιτζῆς 2, Ν. Καραντιῆς 2, Παναγιόπουλος 2, Οδ. Πούλος 2, Κ. Διαμαντόπουλος 2, Κ. Παναγιόπουλος 2, Τ. Σταματόπουλος 2, Γ. Ζορμπᾶς 2, Π. Καββαδίας 2, Κ. Συρογιαννόπουλος 2, Ἀθ. Πανταζόπουλος 2, Π. Θεοδωρόπουλος 2, Σ. Παπαπάνος 2, Μ. Φιλίππου 2, Ἀλ. Φωτῆλας 2, Ἱ. Τζιγγίρης 2, Δημ. Ἀνδρουτζόπουλος 2, Π. Μακρῆς 2, Δ. Σίγουρας 2, Ν. Οἰκονομόπουλος 2, Ἐμ. Γκούμης 2, Π. Παναγιωτόπουλος 2, Ἱ. Πατριδῆς 2, Δ. Κενασάν 2, ἀνώνομος 1, 50, ἀνώνομος 1, 40, ἀνώνομος 1, 50, ἀ-

- νώνομος 1, Θ. Βούρβαχης 1, Γ. Πιτουρόπουλος 1, Ἱ. Παππαδόπουλος 1, ἀνώνομος 1, Ν. Παππᾶς 1, Ν. Χ. Σταυροπούλου 1, ἀνώνομος 1, Σακελλαρόπουλος 1, Β. Σπυρόπουλος 1, Πρ. Κακουρόπουλος 1, Ἰωάν. Παναγιωτόπουλος 1, Ἀθων. Γεωργίου 1, Α. Καλαμπόκας 1, Ἰωάν. Πισιμῆς 1, Χ. Πολυμερόπουλος 1, Π. Καραντινός 1, Σολωμός 1, Β. Ρήγας 1, Χ. Γιαννόπουλος 1, ἀνώνομος 1, Ἱ. Κουμπούρας 1, Γεώρ. Κούκος 1, Δ. Βερδίνης 1, Ζερδεβᾶς 1, Γιράντος 1, Ἀθ. Σταυροπούλου 1, ἀδελ. Θεοφανόπουλοι 1, Ἱ. Παναγιωτόπουλος 1, Ἀντ. Κατζαρόδης 1, ἀνώνομος 1, Εὐαγ. Μουλάς 1, Π. Κάτελας 1, Γ. Παναγιόπουλος 1, Γ. Γιαννόπουλος 1, Γερ. Γιαννακόπουλος λεπτ. 80.

Ἀναγκάζομαι νὰ ἐπανεέλθω, διὰ τελευταίαν φοράν εἰς τὸ περιμάχητον μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ φίλου κ. Γκολφινόπουλου καταστάθην ζήτημα τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς προθεσμίας τῶν μεθ' ἡμέρας πληρωτέων συναλλαγματικῶν καὶ ἀμέσως, ὅπως μὴ μοῦ μεμψθῆ καὶ αὐτὸς ὅτι λίαν βραδέως ἀπαντῶ.

Κατὰ τὴν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Γαλλ. Ἐμπ. νόμου καὶ τοῦ Ἀστ. Κώδικος ἐποχῆν, ἴσχυον εἰσυνῆθαι ἐν Γαλλίᾳ, αἱ ὁποῖαι καὶ γραπτὰ ἦσαν πολλαχοῦ καὶ ταύτας οἱ Teraqueau, Dumolin καὶ ἄλλοι ἐρμηνεύοντες, ἴσχημάτισαν τὸν κανόνα adies a quo non computatur in termino. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν νόμων τούτων, δὲν ὑπάρχει ἀμφισβήτησις ὅτι αἱ συνῆθαι καταργήθησαν, διότι δὲν ἦν δυνατόν νὰ ἴσχύωσιν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ διπλᾶς νομοθεσίας, ὁ νόμος μάλιστα τῆς 30ῆς Juin de an X11, ἐν ἀρθρῷ 7, ῥητῶς καταργεῖ τὰ ἔθιμα μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀστικῆς κώδικος. Δὲν ἐπιτρέπεται λοιπὸν σήμερον νὰ παρωρῶμεν τὸν νόμον καὶ νὰ ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν ζωὴν ἔθιμα πρὸ πολλοῦ μεταστάντα εἰς τὰς μονὰς τῆς ἱστορίας. Ἀν δὲ τούτο ἦναι ἄτοπον διὰ τὴν Γαλλίαν, πῶς δύναται νὰ ὀνομασθῆ διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἔθιμα οὐδέποτε ἴσχυσαν, οὐδ' ἐγεννήθησαν, τὸ παράπαν τοιαῦται συνῆθαι; Δὲν ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ κοινὸν λόγιον. «Τούτο συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς Παρισίους» Ἀληθῶς legum interpres est consuetudo, ἀλλὰ τότε μόνον, ὅτε ὁ νόμος εἶνε ἀσαφής ἢ ἑλλειπής καὶ οὐχὶ ὅταν, μονονουχὶ κρούγῃ ἀφίει, ἐκφράξῃ τὴν ἑαυτοῦ θέλησιν. Δὲν ἀδικῶ τὴν νομολογίαν τοῦ ἀγαπητοῦ κ. Γκολφινόπουλου, ὑποδεικνύς αὐτῷ τὰς καταστροφὰς, τὰς δυναμένας νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς ἀπολύτου ἐφαρμογῆς τοῦ κανόνος τούτου.

Ὁ Dalloz καταφεύγων εἰς τὴν ἐπίκλησιν τῶν συγγραφέων, ὁμολογεῖ τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν ἐαυτοῦ ἐπιχειρημάτων.

Ἄν ὁ κ. Καλλιγᾶς ἠσπάσατο τὴν γνώμην τοῦ κ. Γκολφινόπουλου καὶ οὐχὶ ἐμοῦ, Τρακουέλου, ἠσπάσατο ὅμως τὴν ἐναντίαν· ὁ ἐπίσης σοφὸς καὶ σεβαστὸς ἡμῶν διδάσκαλος κ. Οἰκονομίδης, (στοιχ. ἀστ. Δ. σελ. 248, α.) καὶ ὁ Ἄρεος Πάγος (ποιν. ἀποφ. 12 καὶ 70, τοῦ 1882, 141 τοῦ 1883: 51 καὶ 240, τοῦ 1884, 1, 2 τοῦ 1885) ἀποταξάμενος τῇ τοῦ κ. Γκολφινόπουλου, ἢ μέχρι τοῦ 1882 ἠκολούθει. Ἀναφέρει μὲν καὶ ὁ κ. Καλλιγᾶς τὸν Τρακουέλον καὶ ἐκεῖ εὗρεν αὐτὸν ὁ κ. Γκολφινόπουλος, ὑπάρχουσι ὅμως καὶ ἐν τῇ ἐμῇ πενιχρᾷ βιβλιοθήκῃ καὶ ἄλλοι τινες συγγραφεῖς πλὴν τοῦ κ. Καλλιγᾶ, ἀναφέροντες τὸν τε Τρακουέλον καὶ τὴν controversiam controversissimam καὶ οὐχὶ controversissimam, ὡς ἀνέγνω ὁ κ. Γκολφινόπουλος ἐν τῷ κ. Καλλιγᾶ.

Εἰς τὴν ἀθῶαν ἐρώτησιν τοῦ ἀγαπητοῦ μοι φίλου, διότι θέλω ν' ἀνατρέψω ὅτι μακρὰ παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ Γάλλοις καθιέρωσε πράξις καὶ ἡ πλειονότης τῶν συγγραφέων παραδέχεται ὡς νόμιμον καὶ ἐρθόν, ἀπαντῶ· διότι ὁμολογεῖ καὶ αὐτὸς οὗτος, ὅτι μόνος ὁ Πάππας, ἀντεπειθήθη τὸ πρὸν ὄμιον τοῦ ἀλαθῆτου, ἐγὼ δὲ δὲν εἶμ' ὄπαρ' ὅτε οὕτω, οὕτε τοῦ ἀπίστευτος καὶ μὴ ἐρεῖται κτλ.

Αλλά του υπό του Χριστού καθιερωθέντος, αέρου-
νατε τὰς γραφὰς, καὶ κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἀ-
σθενῶν μου δυνάμεων, ἐρευνῶ αὐτάς, ἐσάκις ἂν
λαμβάνω ἀφορμὴν. Ἐρωτῶ ἤδη καὶ ἐγὼ αὐτόν,
διὰ τὸ δὲν ἐρμηνεύει τὸ γράμμα τοῦ νόμου, ἀλλ'
ἐκθάπτει ἐκ τῆς τέφρας τῶν αἰώνων κανόνας καὶ
συνήθειας, μὴδὲν πρὸς τὸν ἡμέτερον νόμον κοινὸν
ἔχοντας; ἀλλ' ἐλησμονήσα καὶ μικροῦ δεῖν ἐφάνη
ἀδικος πρὸς τὴν νομοσύνην του. Συνετάχθη τῇ
παρ' ἡμῖν δικαστικῇ πρακτικῇ, τῇ ἀνυπάρκτῳ,
διότι οὐδέποτε μέχρι τοῦδε, καθ' ὅσον ἐγὼ, τοῦ-
λάχιστον γινώσκω, ἀνεφάνη τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ἐν Πάτραις τῇ 2 Μαρτίου 1888.

N. ΚΟΡΥΛΛΟΣ.

Ἀξιότιμος κ. Συντάκτα τοῦ «Φορολογουμένου».

Ἐυαρεστήθητε, παρακαλεῖ ὑμᾶς τὸ Γραφεῖον
τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἵνα καταχωρήσετε ἐν τῇ ἀ-
ξιότιμῳ ὑμῶν ἐφημερίδι τὰ ἑξῆς.

Λαβόντες τὸ ἐνδόσιμον ἐκ τῶν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ.
2084. φύλλῳ τῆς «Ἀκροπόλεως» δημοσιευθέντων
ὑπὸ τοῦ ἀνταποκριτοῦ αὐτῆς κ. Λουκίου, φέρομεν
εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ τῆς ἀληθείας χάριν ἃ. ὅτι
ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος δύο τῶν ἱερέων ἀρνηθέν-
τας τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος τῶν, ἦτοι,
καίπερ κληθέντες νὰ μεταδώσωσι τὰ ἀχραντα
μυστήρια εἰς τοὺς ὑπὸ τῆς ἐπαράτου νόσου πά-
σχοντας, καὶ ἀκολουθῶς τελευτήσαντας ἠρνήθη-
σαν νὰ προπέμψωσι μέχρι τοῦ τάφου, ἐτιμώρησε μὲ
δεκαπενθήμερον ἀργίαν πάσης ἱεροπραξίας. β'. ὅτι
οὐδεὶς τῶν εὐλογιῶντων ἐτάφη μὴ ἀναγνωσθείσης
πρότερον ἐπ' αὐτοῦ τῆς τεταγμένης εἰς τοὺς τεθνε-
ῶτας ἱερᾶς ἀκολουθίας, κατ' ἀκολουθίαν οὐδ' ἀσε-
βειαν ἐπεδείξαντο οἱ ἱερεῖς οὔτε πρότερον οὔτε
κατὰ τὴν ταφὴν αὐτῶν. Μόνον δὲ ἓνα, θανόντα
ὑπὸ τῆς εὐλογίας, ἠρνήθη τὸ πρῶτον νὰ ἐνταφίσῃ
ὁ ἐφημέριος τοῦ ἐν τῇ ἀνω πόλει νεκροταφείου
Γεώργιος Χρυσικόπουλος οὐχὶ λόγῳ ὅτι ἦτο εὐ-
λογιῶν, διότι αὐτὸς ἔθαψεν ὅλους τοὺς μέχρι
τοῦδε ὑπὸ τῆς νόσου ταύτης ἀποθνήσκοντας, ἀλλὰ
διότι οἱ μεταγαγόντες αὐτὸν εἰς τὸ νεκροταφεῖον
δὲν ἔφερον τὴν νενομισμένην ἄδειαν τῆς ταφῆς.
καὶ γ'. ὅτι ὁ ἐκ Ζακύνθου ἱερεὺς Θεοχάρης, ὡς ὁ
ἴδιος ὡμολόγησεν ἐνώπιον τοῦ κ. Π. Πέτα καὶ
τῶν ἱερέων Γ. Σιγαλοῦ Οἰκονόμου καὶ Η. Τσα-
πρασιῆ Χαρτοφύλακος, οὐδένα εὐλογιῶντα νεκρῶν
ἐνεταφίσαεν, ἐν λόγοις μόνον περιοριζόμενος.

Ἐπι τούτοις δέ, ἐπειδὴ ἐν τῇ διαληφθείσῃ ἀν-
ταποκρίσει ἐρρίφθη ἡ φράσις ὅτι ἠδιαφόρησεν ὁ
ἀρχὼν τοῦ τοιοῦτου κλήρου, γνωρίζομεν ὁμοίως
τοῖς περὶ τῆς ἀληθείας διαφερόμενοις, ὅτι ὁ σεβ.
Ἀρχιεπίσκοπος, πλὴν τοῦ ἄλλου ἐνδιαφέροντος,
ὅπερ ἐκ καθήκοντος ἀνέλαβε πρὸς ἀποστέλλειν τῆς
ἐπαράτου νόσου, καὶ ὅπερ γνωστὸν ἦδη ὄν τυγ-
χάνει, μετακαλέσατο παρ' ἑαυτοῦ καὶ πάντας τοὺς
ἱερεῖς τῆς πόλεως πρὸ μὲν ἡδῆ, εἰς οὐ ἐπέ-
ταξε, πρῶτον μὲν νὰ ἦνε ἀκριβεῖς τηρηταὶ τῶν
καθηκόντων τῶν, δεύτερον δὲ ἕκαστος τούτων,
ἵνα μεταβᾶς εἰς τὰς κατὰ τὸ τιμῆμα τῆς ἐνορίας
τοῦ οἰκίας νοθετήσῃ, παραινέσῃ καὶ τέλος ἀπει-
λήσῃ τὰς οἰκογενεῖας ἐκεῖνας, αἵτινες μὴ γνω-
ρίζουσαι τὴν προσγενομένην αὐταῖς ἐκ τοῦ ἐμβο-
λιασμοῦ ὠφέλειαν, νὰ ἐμβολιασθῶσι, καὶ τρίτον
ἐπαρηγγέλλουσαν ὁμοίως νὰ μεριμνῶσι περὶ τῆς ἀ-
ποκαλύψεως τῶν κρυπτομένων ὑπὸ τῶν συγγενῶν
τῶν εὐλογιῶντων. Ταῦτα καὶ μόνον χάριν τῆς
ἀληθείας.

Ἐν Πάτραις τῇ 3 Μαρτίου 1888.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.)

Ἀναγνόντες τὸ ἐν τῷ ἀπὸ 29 περελ. μηνὸς
φύλλῳ τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» διάφορον περὶ τῆς
ἐκτάκτου ἰδιοφυῖας τοῦ συμπολίτου ἡμῶν Κωνστ.
Πορφυροπούλου καὶ ὡς μουσικοῦ καὶ ὡς ἀοιδοῦ,
τῆς ἐν διαφόροις μέχρι τοῦδε ἔργου του ἐκδελω-
θείσης, ὑψοῦμεν καὶ ἡμεῖς φωνὴν ἐκ καθήκοντος

καὶ μόνον ὡς πολίται φιλόμουσοι καὶ παρακαλοῦ-
μεν το ἡμέτερον δημοτικὸν συμβούλιον ὅπως με-
ταξὺ τῶν ὑποτρόφων τοῦ δήμου καταλέξῃ, πρῶ-
τίστως μάλιστα, τὸν συμπαθῆ αὐτὸν νέον, ὅτι
τοιούτων ἐκτακτῶν καὶ σπάνιων δῶρον τόσον ἀ-
πλήττως παρὰ τῆς φύσεως ἐδώρηθη. Ὁ ἐν λόγῳ
νέος δὲν στήριζει τὴν πρὸς τὸν δῆμον αἰτησίαν του
μόνον εἰς κλίσιν πρὸς ἐπιστημονικὴν τῆς μουσικῆς
ἐκμάθησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς πραγματικὰς ἀποδεί-
ξεις τῆς κλίσεώς του ταύτης, καθόσον τὰ διὰ τῆς
φαντασίας του καὶ μόνης συντεθέντα διάφορα
βάλλας, μάβας, κλπ. κείνται τραοὶ μάρτυρες
τῆς ἐκτάκτου αὐτοῦ ἰδιοφυῖας καὶ ἱκαναὶ παρα-
μνηταὶ πρὸ ὀποστηρίξει τῆς αἰτήσεώς του. Ὁ δια-
κεκριμένος ἀρχιμουσικὸς κ. Σάλλερ ὁ ἐπὶ τῇ ἐ-
λευσίῃ τῆς Βασιλ. Οἰκογενεῖας διατρίψας ἐπ' ὀ-
λίγον ἐνταῦθα καὶ γράφας τὸ διὰ τῆς φωνῆς καὶ
κιθάρας ἀπαγγελθὲν παρὰ τοῦ κ. Πορφυροπούλου
λαμπρὸν Βάλλασερ, ὅπερ τακτικῶς παιανίζει
ἐν Ἀθήναις ἡ μουσικὴ τῶν ἀνακτόρων, ἀποκα-
λύπτως εἶπεν εἰς πολλοὺς, ὅτι σπανίως παρὰ τῇ
Βυρῶνι δύναται ν' ἀνευρεθῇ παρομοία μουσικὴ
φύσις οἷα ἡ τοῦ Πορφυροπούλου, ἀλλ' αὐτοῦ δὲ
αὐτὸν δὲν ἐγεννήθη εἰς Γερμανίαν ἢ Ἰταλίαν, εἶθε
καὶ ἄκοντα ἦθελον τὸν ῥίψῃ εἰς τὰς ἐπιστημοτέρας
σχολὰς. Μόνον ὅστις δὲν ἤκουσεν αὐτόν, δὲν δύ-
ναται ν' ἀναλογισθῇ τὸ ὕψος τῶν πρὸς τὴν ὀρ-
γανικὴν καὶ φωνητικὴν μουσικὴν φυ-
σικῶν πλεονεκτημάτων του. Τὰ ἐκλεκτότερα καὶ
δυσκολώτερα τῶν ἐν τοῖς μελοδράμμασι τεμαχίων
ὡς καὶ διάφορα ἄλλα λίαν μαγευτικὰ ἄσματα,
αἵτινα διατηρεῖ ἐν τῇ μνήμῃ του καὶ μόνον, παί-
ζει μετὰ τοσαύτης τέχνης καὶ χάριτος, ὡς ἄλλως
λαμπρῶναι καὶ ἡ μελωδικὴ καὶ εὐτροφεῖα φωνῆ
του, ὥστε ἅπαντες οἱ ἐνταῦθα μουσικοδιδάσκαλοι
ἐξίστανται ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐπίστημον δι' αὐτὸν μέλ-
λον προσιωπίζονται. Εἶναι λοιπὸν οὐχὶ μόνον εὐ-
λάβεια πρὸς τὴν τοσοῦτον εὐνοϊκὴν διὰ τὸν κ.
Πορφυροπούλου φανείσαν φύσιν, οὐχὶ μόνον ἔργον
καλαισθησίας, ἀλλὰ καὶ θεραπεία τοῦ ἐθνικοῦ ἡ-
μῶν ἐγωϊσμοῦ, ἐὰν τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἀ-
ποβλέπον εἰς τὰς δάφνας τοῦ Σαμάρᾶ δόσῃ ζωὴν
καὶ πρὸς ἕτερον ἐκτακτὸν καλλιτέχνην, δι' ὃ μετὰ
πάρρητον ὀλίγων ἐτῶν θὰ σεμνύνεται δολοκλήρως ἡ
Ἑλλάς, ἰδιαίτατα δὲ αἱ Πάτραι. T.

Ἡ ἀπόκρεως καὶ ἡ προσωπιδοφορία

—(—

Ἦδη ὁπότεν διανύομεν τὸ χρονικὸν ἐκεῖνο δι-
άστημα, ὅπερ οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας Τριῳδίου
ἀπεκάλασαν καὶ τὸ ὅποιον διὰ τῆς ἀναρχίας τῶν
κατέστησαν σταθμὸν ἀπολαύσεως τῆς μονοτονου
καὶ σφόδρος χριστιανικῆς ζωῆς, δὲν ἤθελον εἰ-
παί ἀπὸ σοφοῦ νὰ ἐκθέσωμεν βραχέως τινὰ ἐν-
ταῦθα περὶ ἀποκρεως καὶ περὶ προσω-
πιδοφορίας, ἢ ἀπαντῶμεν ἐν χρήσει παρ'
ἄλλοις σχεδὸν πάντεσσι κατ' ἑρισμέναις τινὰς
τοῦ ἔτους ἡμέρας. Ἀλλὰ κυρίως περὶ ταύτης
τῆς κυριολεκτικῆς καὶ οὐχὶ περὶ τῆς ἐτέρας τῆς
ὕποληθιμουσῆς δηλονότι προσωπιδοφορίας, τῆς
καθημερινῆς, διότι ὡς γνωστὸν, πολλοὶ ὑπάρ-
χουσι εἰς ἐτὶ οἱ δοξάζοντες ὅτι καὶ ἡ ζωὴ τοῦ
ἀνθρώπου οὐδὲν ἄλλο ἐστίν ἢ μακροχρόνιος ἀ-
πόκρεως, κατ' ἣν πάντες κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτ-
τον εἴμεθα προσωπιδοφόροι, κατ' ὅσον ἕκαστος
ἐπιθυμεῖ νὰ φαίνεται ἕποιος κυρίως δὲν εἶναι
καὶ ὅτι ἔχει ἐκεῖνο οὐτινος στερεῖται. Πόσοι
ἀγράμματοι δὲν φωτογραφοῦνται μὲ βιβλίον εἰς
τὰς χεῖρας πόσοι λήτταρχοι δὲν ἀσπάζονται τὰς
ἀγίας εἰκόνας μέχρις ἐκχρωματισμοῦ; Περὶ τῆς
ἀπόκρεως ταύτης ἄλλοις ἀνήκει νὰ ὁμιλήσωσι.

Κατὰ τὸ Τριῳδίον λοιπὸν ὅπερ ἀνοίγει καὶ
κλείει ἐν χρόνῳ κινήτῳ, καὶ τὸ ὅποιον ἤδη δια-
νύομεν, ὁ χριστιανὸς καὶ ὁ καλὸς μάλιστα, πολλὰ
δύναται νὰ πράξῃ καὶ περισσότερα νὰ ἀπολαύσῃ
ἀνευ φόβου κολάσεως, ὁ σοφὸς δύναται νὰ πα-
ρεκλῖνῃ τῆς εὐθείας, ἀνευ ἐλαττώσεως τινὸς τῆς
ἀξίας ἢ τῆς ὑπολήψεώς του καὶ ὁ ὀλιγὸς κάτοι-

κος τῆς πόλεως ἡμῶν νὰ πυροβολῇ κατὰ τὰς
νύκτας ἀνευ ἀστυνομικῆς παρενοχλήσεως, πλὴν
πάντα ταῦτα ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ νυκτεύσῃ πεντή-
κοντα ἐπομέναις ἡμέραις καὶ κατ' αὐτάς ν' ἀκούσῃ
μυριάκις ἐκ τῆς ῥινός τῶν ψαλτῶν μας τὸ ἀκού-
ριε τῶν δυνάμεων. Βύτυχως σήμερον ἡμεῖς οὐ
νεώτεροι, συνταγματικῶ τῷ τρόπῳ, ἐξεφύγαμεν
τὴν ὑποχρέωσιν καὶ ἀπολαύομεν τοῦ δικαιώμα-
τος. Ἀλλως τε ἡ ἀπόκρεως μετὰ τῆς προσωπι-
δοφορίας ἀνέρχεται εἰς ἐποχὴν προγενεστέρην τοῦ
χριστιανισμοῦ, ὅστις οὕτω φερόται προστάξιν
ἐπὶ ἄλλοτρίου καὶ ἐπιβάλλον τὴν ἀπόλαυσιν
αὐτῆς, ἀνευ δικαιώματος, εἰς ὄρους ἐπαχθείς ἢ
μὴ τήρησις ὅθεν αὐτῶν δὲν δύναται νὰ λογισθῇ
παράβασις, ἀφοῦ τὸ δικαίωμα τῆς ἀπολαύσεως
ἐκεῖνης ἔκειν ἡ ἀνθρωπότης ἐξ ἀρχαιοτέρας ἐπο-
χῆς, ὥστε σήμερον ἂν ἀποκρεῦομεν καὶ δὲν νη-
στεύομεν εἶναι φυσικόν, ἐπανήλθομεν εἰς τὰ ἀρ-
χαία.

Ἐν τούτοις χωρὶς νὰ πολυπραγματωνῶμεν διὰ
τὰ μετὰ ταῦτα, κατὰ τὸ Τριῳδίον, ὅπερ ἐστὶ
μεβερμηνεύομενον Ἀπόκρεως, εὐρὺ ἀνοίγεται τὸ
στάδιον εἰς τὴν χριστιανικὴν κοιλίαν, ἦτις ἀνευ
τύψεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀνευ δυσπεφίας ἀπολαύει
παντός καταθυμίου αὐτῆς ὁ χορὸς δὲ καὶ ἡ μου-
σικὴ, αἵτινα ὁ Ὁμηρὸς ἀποκαλεῖ, «ἀναθήματα
δαίτιδος», κοσμήματα τοῦ συμπησίου, συμπληροῦ-
σι συνήθως τὴν ἀπόλαυσιν. Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἤρ-
κεσε τῷ ἀνθρώπῳ ἐπιθεῖν ἐλευθερίαν πληρεστέρην,
τὸ δὲ κοινωνικὸν προσωπιδοῦν ὅπερ συνήθως φέρει
τὸν κατεστενοχῶρει, ἤθελε ν' ἀφῆθῃ εἰς τὴν φύσιν
τοῦ ἰδανείσθη λοιπὸν τὴν χεῖρτινον προσωπίδα,
ἵνα ὑπ' αὐτὴν ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ εἴπῃ τὸ πᾶν, ἵνα
ὑπ' αὐτὴν δύναται ν' ἀκούσῃ τὸ πᾶν ἀνευθρι-
άστως. Πλὴν ταῦτα εἰσι γνωστὰ τοῖς πᾶσι, καὶ
ἡμῖν δὲν ὑπολείπεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἢ ἡ ἀ-
ναζήτησις τῶν ἰχνῶν τοῦ ἔθους τούτου ἐν ἀρχαι-
οτάτοις χρόνοις καὶ ἡ ἐπισκόπησις αὐτοῦ ἐν τοῖς
μεταγενεστέροις, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ
τῶν ἡμερῶν ἃς διανύομεν.

Ἄπαντες οἱ λαοὶ ἀπὸ τῆς ἀπωστάτης ἀρχαιό-
τητος μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς ἡμερῶν, ἔχουσι ἰδίως
τινὰς ἡμέρας, πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν γνῶντων ἀγαθῶν
ἢ πρὸς ἀκολασίαν, τοῦ μὲν νόμου ἀνεγνωρισμένας
ποῦ δὲ συνήθειαι ἀνεκτάς. Αἱ ἡμέραι αὗται εἴτε
Τριῳδίον, εἴτε ἀπόκρεως, εἴτε Carnival, ἢ Διο-
νύσια, ἢ Ἀνθεστήρια, ἢ Ὁσχοφορία ἢ Σατυρνάλ-
ια ἀπεκαλοῦνται, εἰσι σχεδὸν ὅμοιαι πανταχοῦ
ἢ πολυφγία, ἢ ἀνοπέσια, ὁ χορὸς, τὸ ἄσμα καὶ
ὁ μετεμφισμός εἰσι τὰ κυριώτερα αὐτῶν χαρα-
κτηριστικά.

Οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον τὴν ἐορτὴν τῆς Ἰσιδος,
καθ' ἣν αἱ μὲν γυναῖκες ἐνδύοντο ἀνδρῶν ἐνδύ-
ματα, οἱ δὲ ἄνδρες γυναικεία φορέματα. Ἐκ
τούτων ἐνωρὶς παρέλαβον καὶ οἱ Ἕλληνες τὰ
στοιχεῖα ἄλλων παραπλησίων ἐορτῶν. Κατὰ
τοὺς ἀρχαιοτάτους ἐτι χρόνους οἱ Ἀθηναῖοι ἐτέ-
λουν ἐν κόμῳ καὶ μέθῃ τὰ Διονύσια, πρὸς τιμὴν
τοῦ Βάαχου, τοῦ εὐθύμου ἐκεῖνου θεοῦ τῆς ἀμ-
πελοργίας καὶ οἰνοποιίας, ὅστις παριστάμενος
ὡς νέος χαρῆς ἐστεμμένος μὲ κισσὸν καὶ φύλλα
ἀμπέλου, δίδει αἰκοθεν νὰ ἐννοήσῃ τίς ποῖον
τρόπον λατρείας καὶ τιμῆς ἀπῆκει ἐκ τῶν πι-
στῶν του. Κατὰ τὰ Διονύσια λοιπὸν ἐτελοῦντο
ὄργια ἐμπνέοντα ἀποστροφὴν εἰς τὰς γυναῖκας
καὶ τοὺς πρωτοπείρους, οἵτινες εἶχον αἰσθημά τι
οἰδοῦς καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάζοντο ὅπως μετέ-
χωσι τῶν κοινῶν διασκεδάσεων, νὰ μετεμφιζῶν-
ται καλύπτοντες τὸ πρόσωπον.

Ἡ ἱστορία μετέδωκεν ἡμῖν τὴν εἰδησίην ὅτι
οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Βλλάδος, ποιμένες ἔτι
ὄντες, κατὰ τὰς πανηγύρεις τῶν ἐκάλυπτον τὴν
κεφαλὴν τῶν διὰ φύλλων καὶ φυτῶν, ἐτι δ' ἔχ-
ριον καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ οὗ προήλθε κατόπιν ἡ
χρησις τῶν προσωπιδῶν. Προσέτι ὅτι κατόπιν
παραδεχθέντες τὴν πολυθείαν ἐτέλουν εἰς τιμὴν
τινῶν ἐκ τῶν θεοτήτων ἐορτάς, ἀπειτούσας μᾶλ-
λον ἢ ἥττον μεταμφιέσεις. Οὕτω π. χ. ἐτελοῦντο
εἰς τιμὴν τοῦ Βάαχου καὶ τῆς Ἀριάδνης τὰ Ὁρ

σχορρία την 7 'Οκτωβρίου καθ' ην επανήλθεν ο
'Θησεύς εκ Κρήτης εις 'Αθήνας. 'Εν τῇ εορτῇ
ταύτῃ νεανίαι εκ τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῶν
'Αθηνῶν, μετμηρισμένοι εἰς νεανίδας καὶ περι-
τυλιγμένοι φύλλα ἔφερον εκ τοῦ ναοῦ τοῦ Βάκ-
χου ἢ τῆς 'Αθηνᾶς τὴν Βίρσειώνην, κλάδον δὴλ.
ἐλαίας περιτυλιγμένον ὑπο μαλλίον καὶ πλήρη
σταφυλλῶν, σύκων καὶ ἄλλων ὀπωρῶν, ἡ δὲ λι-
τανεία αὕτη ἐτελεῖτο πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ἀφο-
ρίας.

Οὕτε οἱ 'Ρωμαῖοι ἐδείχθησαν ἐγκρατέστεροι
καὶ αἰδημονέστεροι κατὰ τὰς εορτάς τῶν Σατουρ-
ναλίων καὶ Λουπερκάλίων, καθ' ἃς παριστάνοντο
ἀσεμνοὶ καὶ ἀναίδεῖς πράξεις ὑπὸ ἀτόμων αἰτιῶν
κατέφευγον εἰς τὴν μεταμφίεσιν καὶ τὰ προσω-
πεῖα, ἵνα ὑπὸ ταῦτα ἐλευθερώτερον παραδίδω-
νται εἰς τὰ ὄργιά των, χρίοντες τὰ πρόσωπα των
διὰ ψιμμουθίου, παραμορφοῦντες αὐτὰ διὰ προ-
σωπεῖων καὶ ἐνδύομενοι τὰς στολάς τῶν θεῶν
τῆς μυθολογίας των. 'Επὶ τῶν αὐτοκρατόρων πρὸ
πάντων καὶ τῆς ἐκφυλισθείσης 'Ρώμης ὄλαι αὐ-
ταὶ αἱ μεταμφίσεις καὶ παραστάσεις ἑτερῶν
τὸν λαὸν καὶ ἐκολάκευον τὸν κύριον· εἶναι γνω-
στὸν ὅτι ὁ Νέρων μετμηρισμένος εἰς 'Απόλλωνα
ἔψαλλε στοίχους ἐπὶ τοῦ θεάτρου, ὡς καὶ τινες
τῶν διαδόχων αὐτοῦ. 'Εν 'Ρώμῃ κατὰ τὰ Σα-
τουρνάλια, ὅπως καὶ ἐν 'Αθήναις κατὰ τὰ 'Αν-
θεστήρια ἐπεκράτει ὀλιγοήμερος καὶ παροδικὴ
ἰσότης· ὁ δούλος ἀπεκαθίστατο ἴσος τῷ κυρίῳ,
ὁ δούλος περιεβάλετο τὴν στολὴν τοῦ κυρίου του,
ἐλάμβανε τὴν θέσιν τοῦτου ἐν τῇ τραπέζῃ, διέτασσε
δὲ καὶ ὑπακούετο ἐν πάσῃ ἐξουσίᾳ μιᾶς ἡμέρας,
συντελοῦσα εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὴν ἐπιούσαν
σκληροτέραν καὶ ἐπαχθεστέραν.

Βαθμηδὸν ὅμως μετ' ὀλίγον ἡ συνήθεια τῶν
παραδόξων καὶ ἐκτάκτων τούτων διασκεδάσασεν
καὶ τῶν μετεμφίσεων σχεδὸν εἶχεν ἐκλείψει,
ὅτε κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους ἀπαντήω-
μεν ἐν Βενετίᾳ τὸ περιλάλητον αὐτῆς καρνάβάλι,
ὅπερ ποσαῦτην ἐχορήγησεν ὕλην εἰς τοὺς μυθι-
στοριογράφους καὶ ποιητὰς τῶν μετέπειτα χρό-
νων. Ἡ ὀραία Βενετία, ἡ νύμφη τοῦ 'Ανδρία, ἀ-
φοῦ ἐδοξάσθη διὰ τῶν θριάμβων τῶν ὀπλων τῆς,
κατήντησεν ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν ν' ἀποθα-
νατήσῃ τὸ ὄνομά της διὰ τῶν περιφρήμων καρνα-
βάλων της. Κατ' αὐτὰ συνέβησαν ἐκεῖ ἐξ ὄλων
τῶν μερῶν τοῦ κόσμου, οἱ εὐγενεῖς ἢ πλούσιοι
νεοί, ὅπως σπεύρουσιν ἀφειδῶς τὸν χρυσὸν, ὃν οἱ
πατέρες των διὰ κόπων πολλῶν συνέλεξαν, πρὸ
τῶν ποδῶν τῶν ἑταίρων, ἃς αἱ ἀκόλαστοι ἐκεί-
ναι πανηγύρεις ἐξ ὄλων τῶν σημείων προσείλ-
κνον. Χορὰ φρενίτις, μέθη, ἀκολασία, μονομα-
χίαι, μετεμφιασμοὶ γενικῶς, ἰδοῦ, ὅτι ὡς ἐπι-
δημία ἐνέσκηπτεν ἐν Βενετίᾳ ἡ ἐμπορευμάτη
ἐκείνη πόλις, κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἄλλο
ἐμπόριον δὲν ἐνέκλειεν εἰμὴ τὸ τῶν μυραλοῦρῶν,
τῶν ἀρωμάτων καὶ τῶν δαντελῶν, οἱ δ' εὐγενεῖς
κληρονόμοι τῶν δόγων τῆς Γαληνοτάτης δημο-
κρατίας, δὲν ἐγνωρίζον ἐντιμότεραν ἐνασχόλησιν,
ἢ τὴν τοῦ Τραπεζίτου τοῦ Φαραῶ. 'Ο Βοναπάρ-
της παραχωρήσας τὴν Βενετίαν εἰς τὴν 'Αυστρίαν,
τὴν ἀπέσπασεν ἐξ ὄλων τούτων, ἔκτοτε δὲ χο-
ρεύουσι καὶ ἐκεῖ ὅσον καὶ ἀλλοῦ.

'Εκ τῆς Βενετίας ὅμως ἐνωρὶς παρέλαβον καὶ
οἱ Γάλλοι τὰ στοιχεῖα παρομοίων εορτῶν ἐν Πα-
ρισίῳ ἀπὸ τῶν χρόνων Λουδοβίκου I'ου ἀπαν-
τῶμεν αὐτὰς πανηγυρίζομενας ἐν πάσῃ τῇ λαμ-
πρότητι τῆς 'Αύλης ἐκείνης, εἰς ἣν ὀφείλεται καὶ
ἡ συστηματοποίησις τῶν χωρῶν τῶν μετμηρισ-
μένων, αἵτινες ἔκτοτε ἐπεκράτησαν καθ' ὅλην
τὴν λοιπὴν Εὐρώπην. 'Εννοεῖται ὅτι καὶ ἐν Γαλλί-
ᾳ, ἰδία δὲ ἐν Παρισίῳ, τὰς ἀποκρέως ἀιγίζοντο
ἐν κρεπαλῇ καὶ μασκαροσύνῃ. Τὸ πρῶτον ἐκεῖ οἱ
εὐγενεῖς μετμηρίζοντο ἐν κύκλοις ἰδίῳις, ἐπὶ τῆς
ἀντιθρασκείας δὲ ἡ 'Αύλῃ τῇ βοηθία τοῦ προ-
σωπεῖου ἀνεμίγη μετ' ὃν λαὸν, εὐρίσκειυσα ἐν
τοῖς εὐθύμοις αὐτοῦ διασκεδάσεις, τὸ θελγντρον
ὅπερ πάντοτε παρέχει ἡ ἀπουσία τῆς αὐστηρᾶς
ἐθιμοτυπίας. Χοροὶ μετμηρισμένων ἐδόθησαν κα-

τῆσιν ἐπὶ τῆς αὐλῆς καὶ ἐντὸς τῶν ἀνακτό-
ρων, ἐν οἷς προσκλήθησαν καὶ ἰδιῶται. Οἱ
χοροὶ ὅμως τοῦ μελοδράματος συνετέλεσαν θαυ-
μασίως παρὰ πάντας τοὺς λοιποὺς εἰς τὴν πα-
ράδοξον ταύτην συνάφειαν τῶν δύο τέως ἑτερῶν
γενῶν κοινωνικῶν στοιχείων. 'Εν τοῖς χοροῖς τοῦ
μελοδράματος ἡ αὐλὴ καὶ ἡ πόλις, οἱ Παρισίοι
καὶ αἱ Βερσαλλιοὶ συγκεχυμένοι, φύρδην μίγδην,
παρεδίδοντο εἰς τὴν εὐθυμίαν καὶ τὰς ἡδονὰς
ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ ἀγνώστου. Ἡ συνάντησις αὐ-
τῆ καὶ διὰ τὸν εὐγενῆ καὶ τὸν ἰδιώτην εἶχε
θελγντρον τι, διότι τὸν δεύτερον ἔθετε παρὰ τὸν
προνομιοῦχον, τὸν δὲ πρῶτον εἴλκυε διὰ τὸ και-
νοφανές· ἀμρότεροι λοιποὶ ἐξήφθησαν εἰς τὰς ἐπι-
σκεδάσεις ταύτας αἵτινες ἱκανοποιοῦν ἀμρότε-
ρων τὰς ὀρέξεις. Οἱ εὐγενεῖς ἐν τούτοις δὲν παρε-
τήρησαν ὅτι ὁ ἰδιώτης ἐκεῖ προσέταρα μικρὸν καὶ
κατ' ὀλίγον τὸ θάρρος ν' ἀτενίζῃ ὑπὸ τὸ προσω-
πεῖον κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ νὰ τοῖς ἀντι-
λέγῃ, οὐδ' ἠννόησεν ὅτι δὲν ἠθέλε βραδύνει νὰ
πράξῃ τ' αὐτὰ μετ' ὀλίγον ἀσκεπεί. 'Εν ἐνὶ
λόγῳ λοιπὸν ἐν τοῖς χοροῖς τῶν μετμηρισμέ-
νων, συνελήθη ἡ μεγάλη ἐκείνη ἐπανάστασις
ἣτις ἔφερε τὰ ἄνω κάτω. Πλὴν τούτο εἶναι ἐκτὸς
τοῦ θέματος ἡμῶν.

Σήμερον ὁ κόσμος πανταχοῦ πανηγυρίζει τὰς
ἀποκρέως ἐν πότι καὶ εὐθυμίᾳ, ὁ λαὸς πάντοτε ἐν
ἀληθεῖ χαρᾷ, οἱ πλούσιοι ἐν βεβιασμένῃ θυμηδίᾳ·
εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης κατ' ἴδιον τρόπον
ἐορτάζεται ἡ τελευταία ἡμέρα, ἣτις ἐστὶν ἡ τρί-
τη τῆς καθαρᾶς ἐβδομάδος. 'Εν 'Ρώμῃ ἡ ἡμέρα
αὕτη χαρακτηρίζεται διὰ τῆς λαμπροδορίας· ἀπὸ
πρωῆς βλῆ ἡ ὄργια πόλις κινεῖται, ἀπειρον πλη-
θος λαοῦ βαίνει ἐν συνοδίᾳ, ἐν ἣ ἕκαστος κρατεῖ
ἀνημένην λαμπράδα καὶ καταβάλλει, πᾶσαν προσ-
πάθειαν νὰ ὀβήσει τὸ κρητὸν τοῦ γείτονός του, προ-
φυλάσων τὸ ἴδιον ἐκ παρομοίου παθήματος, ἕκα-
στον δὲ ὀβήσιμον ἐπακολουθοῦσιν ἀλαλαγοὶ καὶ
θοροβόοις γέλωτες, οὗς αἰφνης διακόπτει σόβαρῆς
καὶ ἐπιβάλλον ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος ὁ ἀναγγέλων
τὴν ἐναρξιν τῆς τεσσαρακοστῆς· τότε αἱ λαμπά-
δες σβένδονται κατὰ προσωπεῖα πίπτουσιν, ἀθρόον
δὲ σπεύδει τὸ πλῆθος ἐκεῖνο ἐν ταῖς ἐκκλησίαις,
αἵτινες ἀναλαμβάνουσι νὰ εἴπωσιν αὐτῷ, ἐν ἄλ-
λαις λέξεσι, τὸ περιώνυμον ἐκεῖνο κήρυμα, τὸ
μετὰ τὸ τέλος τῶν 'Ανθεστηρίων ἐν 'Αθήναις ἐξαγ-
γελλόμενον. «Τὸ θύραζε Κάρεσ οὐκε»· 'Ανθεστήρια.

'Ἦττον ἀξιοσημειώτος δὲν εἶναι ἡ τελευταία
αὕτη ἡμέρα ἐν Παρισίῳ, τὸ mardi gras τοῦ
Παρισίου ὄχλου. 'Ο λαὸς κατὰ τὰς τρεῖς τε-
λευταίας ἡμέρας τῆς ἀποκρέως, ἀμέριμον βίπτει-
ται εἰς πᾶν εἶδος διασκεδάσεων ἃς ἐκλείπει ἡ
μεγαλοπόλις ἐκείνη, κατὰ τὴν ὑστάτην δὲ ταύ-
την, οὐδεὶς μένει ἀμέτοχος τῆς γενικῆς χαρᾶς·
ὁ πλούσιος νεανίας ὁ κατατρώγων τὴν περιου-
σίαν τοῦ πατρός του καὶ ὁ πτωχὸς ἐργάτης, ὅστις
ἐνεχειρίσασθε καὶ τὸ τελευταῖον τῆς κλίνης του κά-
λυμμα, ὁ μὲν ἐφ' ἀμάξης, ὁ δὲ πεζός, ἐκεῖνος μετ'
τὸν Καμπανίτην, οὗτος μετ' ὃν κηλίτην, πρέπει
νὰ διασκεδάσωσιν μέχρι κόρου. Καὶ ἰδοῦ λαὸς
ὀλόκληρος οἶνω βεβιακῶς, μετ' ἔνδυμα ξεσχισμέ-
νον ἐκ τῶν ὄργιων, κατὰ τὸ ἤμισυ κεκαλυμμένος
μετ' ἄκρη κατὰ τὸ ἤμισυ μετ' ὀστράκιμα ἐν οἴ-
κτρᾳ καταστᾶσιν ἄδει ἐν ταῖς ὁδοῖς μακρὰν τῆς
οἰκογενειακῆς στέγης, χροεῦσι ἐν τοῖς καπνελί-
οις, κυλίσται εἰς τὸν βόρβορον καὶ τὴν ἀκολασίαν.
'Ἐκαστος φέρε μετ' ἑαυτοῦ τὴν γυναῖκα καὶ
τὰς θυγατέρας του, τὸν γηραιὸν τοῦ πατέρα καὶ
τὸν κύνα του, ὄλην τέλος τὴν οἰκίαν, ἵνα ἡ χα-
ρὰ ἔσεται πληρεστάτη. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην
ὁ λαὸς ἐπιε καὶ τὴν τελευταίαν σταγόνα τοῦ αἵ-
νου του, ἔφαγε τὸ τελευταῖον τεμάχιον τοῦ ἄρ-
του του· εἶναι βέβαιον ὅτι ἐπιστρέψων εἰς τὴν
οἰκίαν του, δὲν θὰ εὕρῃ οὔτε κλίνην ν' ἀναπαυθῇ,
οὔτε ἔνδυμα ἵνα καλυφθῇ, οὔτε ἐν τεμάχιον
ξύλου ἵνα θερμανθῇ, ἐπώλησε τὸ πᾶν, ἢ τὸ πᾶν
ἔδωκεν εἰς ἐνέχυρον. 'Αλλὰ τί ἠθέλατε νὰ κάμῃ
ἦτο ἡ τελευταία τῶν ἀποκρέως, le mardi gras
καὶ ἔκρυσσε νὰ ἐορτάσῃ.

'Ενταῦθα δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν, πρὸς
τιμὴν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅτι παρ' αὐτῷ οὐ
ἀποκρέως εἰσὶν ἡμέραι οὐχὶ ὄργιων, ἀλλ' εὐθυ-
μίας ἡμέρας, ἃς χαρακτηρίζουσι κοιναὶ μεταξὺ
συγγενῶν καὶ φίλων ἀφελεῖς ἐστιάσεις, συντε-
λοῦσαι μᾶλλον εἰς τὴν σύσφιγξιν, παρὰ εἰς τὴν
χαλάρωσιν τῶν οἰκογενειακῶν καὶ κοινωνικῶν δεσ-
μῶν. Εἶναι μὲν ἀλήθες ὅτι τὰ ἀφελῆ τῶν ἀπό-
κρέως ἑλληνικὰ ἦθη ἐκλείπουσιν ὀσμήραι, καὶ
ὅτι πλείστοι προσπάθειαι καταβάλλονται παρ' ἡμῖν
ὅπως ἀναπληρώσωμεν αὐτὰ διὰ τῶν ὄργιων τῆς
mardi gras τῆς γεγηρακυίας Εὐρώπης, ἀλλ'
εὐτυχῶς πολὺ ἀπέχομεν ἐκ τοῦ σημείου ἐκείνου
καὶ εὐκταῖον νὰ μὴ φθάσωμεν ποτὲ ἐκεῖ.

Λέξεις τινὲς ἀποχαιρετισμοῦ ἐν τῷ ἱερῷ
ναῷ τοῦ Παντοκράτορος, εἰς τὸν νεκρὸν
τοῦ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ-
ΠΟΥΛΟΥ ὑπὸ τοῦ κ. ΣΩΤΗΡΙΟΥ Α.
ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΥ φορητητοῦ τῆς νομικῆς.

Πολύκλαυστε διδάσκαλε! Λαβὼν παρὰ σοῦ
τὰ πρῶτα τῆς παιδείας νάματα, τὰς πρώτας
αὐτῆς βάσεις, πλήρης συγκινήσεως παρόχουμαι
πρὸ τοῦ φερέτρου σου, ὅπως δι' ὀλίγων λέξεων,
φῶρον εὐγνωμοσύνης ἐπιτελῶν, προσαγορεύσω σοι
τὸ ὑστατον χαιρε! Διὰ τε τῆς μειλιχίότητος τῶν
τρόπων σου καὶ τῆς ἄλλης καλοκαγαθίας σου εἰ-
χεῖ ἐλκύσει ἀμέριστον τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀ-
γάπην οὐ μόνον τῶν ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν σου
διατελεσάντων μαθητῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν
γνωρισάντων σε. Ἡ κοινωνία ἐν τῷ προσώπῳ σου
διέβλεπεν ἄνδρα ὅστις τῇ παρέσχες καὶ θὰ τῇ
παρέσχες πολυτιμωτάτους καρπούς, διὰ τοῦτο
δ' αὕτη μετ' ἀπάτου θλίψεως ἐπληροπορήθη τὸ
θλιβερὸν ἄγγελμα τοῦ θανάτου σου! 'Απαισία
ὅμως καὶ φθοροποιὸς νόσος ὑπέσκαψε καὶ διέσεισε
τὰς βάσεις τοῦ βίου σου, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ νῆμα
αὐτοῦ κόψασα φέρεσεν νῦν φεῦ! ὑπὸ τὴν παγί-
ραν πλάκα τοῦ τάφου! 'Ραῖνω τὸ φερέτρον σου
δι' ἀνθέων συλλεγέντων ἐκ τοῦ εὐώδους κήπου
τῆς πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνης μου ἣτις ἔσο βέβαιος
ὅτι οὐ μόνον εἰς ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας τοὺς
ὑπὸ σὲ διατελέσαντας μαθητὰς ἀσίδιος θέλει πα-
ραμείνει, οἵτινες μέχρι τελευταίας αὐτῶν πνοῆς
εὐγνωμόνως θέλουσιν ἀναφέρει τὸ ὄνομά σου. 'Εάν
ἀπέργασαι τοῦ ὀλικοῦ τούτου κόσμου πλήρη
ἀπαγορευσεως, ἔστω σοι πολυτίμητος, ὑψίστη, ἡ-
θικὴ εὐχαριστήσις ὅτι ἐγκαταλείπεις ἄτομα, ἄ-
τινα καίτοι ἐκτὸς παντός συγγενικοῦ δεσμοῦ,
θέλουσι συνδέσει τὴν μνήμην σου μετ' ἐνός τῶν
ζωτικωτέρων δι' αὐτὰ γεγονότων τῆς ἀποκλή-
σεως δηλ. ὑπὸ σοῦ ὑγειῶν βάσεων παιδείας καὶ
ἀνατροφῆς. 'Αρκέσθητι, πολύκλαυστε διδάσκαλε,
δις τὰς ὀλίγας πλὴν ἐκφραστικὰς ταύτας λέξεις
εὐγνωμονοῦντος πρὸς σὲ μαθητοῦ ὅστις πλήρη
θλίψεως ἀνακράζει «Δίωξία σου ἡ μνήμη!»

ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ—ΑΘΗΝΩΝ—ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ.

Γνωστοποιεῖται ὅτι χάριν τῶν εορτῶν τῶν ἀ-
ποκρέως, τὰ ἐξ ἀπάντων τῶν σταθμῶν ἐδόθη
σόμενα δι' 'Αθήνας εἰσιτήρια μετ' ἐπανόδου Δ'
καὶ Β' θέσεως, κατὰ τὴν 20 καὶ 27 τρέγοντος
καὶ 5 Μαρτίου ε. ε. θέλουσι τιμᾶσθαι 20 0/0 ὀλι-
γώτερον τῶν κεκαλονισμένων διὰ τοῦ τιμολογίου
τιμῶν, ἀντιστοιχοῦσης τῆς ἐκπτώσεως ταύτης
εἰς 40 0/0 ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν ἀπλῶν εἰσιτηρίων.
'Εξαιρετικῶς τὰ ὡς ἄνω εἰσητήρια θέλουσιν ἰ-
σχύει τὰ μὲν ἐκ τῶν μεταξὺ 'Αθηνῶν—Κορίνθου
σταθμῶν δι' ἡμέρας 3 τὰ δὲ ἐκ πάντων τῶν
λοιπῶν διὰ 4 συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἡ-
μέρας τῆς ἐκδόσεώς των,

'Εν 'Αθήναις 11 Φεβρουαρίου, 1888.

'Εκ τῶν γραφείου τῆς Διευθύνσεως.